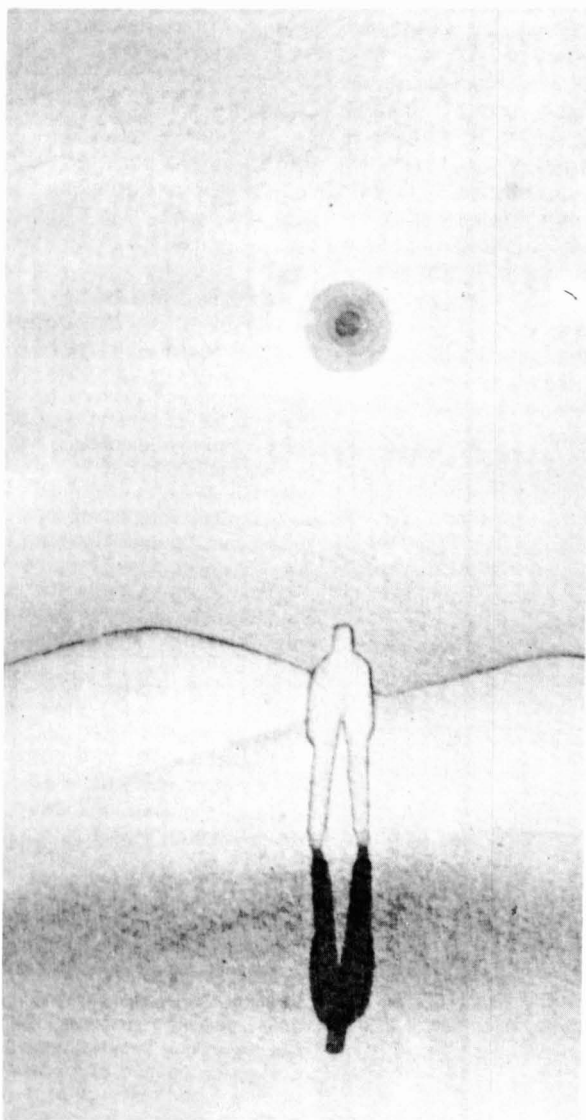

“LA SILLA PERFECTA”

1

per MIQUEL DEYÀ PALERM
EX-DIRECTOR
GRUP ESCOLAR DE SON ESPANYOLET

Els comentaris esportius de la ràdio anunciaren el diumenge vespre que “els de 14 resultats cobraran uns 85 milions de pessetes”. Encara que la notícia fou escoltada amb una somnolència accentuada degué quedar ben situada dins un plec imaginatiu esperant el moment propici per actuar. De manera que apenes els ulls clucs me vaig veure envoltat de bitllets, molts de bitllets, bitllets de mil pessetes. Més enfora uns senyors molt ben vestits deien el mateix: —¿Què pensa fer d'aquels milions?

Llàstima no poder fer una pel·lícula d'aquell espectacle!

Com fou no ho sé, però de fet ua persona s'havia obert pas entre els reunits. Era un bon amic meu i millor economista de ciutat segons havia sentit comentar. Proposà un pla que vaig acceptar: res de depositar els diners en cap banc. Hem de fer una obra important, un negoci, una indústria sí, això, una indústria...

L'economista se movia a la velocitat del llamp. Després de breus moments comparegué de nou amb un foli a la ma: —Ja està, —digué —se dirà “La Silla Perfecta”, un taller de mobles. Aquí tens la llista del personal contractat: jo seré el gerent, tu ho desitges. Escolta: delineant, P. P., 27 anys, nascut a La Línea; casat, dos infants. Encarregat del taller: A. C. 29 anys, fadrí, pero festeja... I seguia la llista: preparador de plantilles, aparellador, oficials de primera i de segona, envernissador, tapicer... Hem reunit el millor equip. Moble que surti del nostre taller a més de bell durarà *in aeternum*... Ara vaig a legalitzar el nou taller. Sortí de pressa. Se sentí arrancar el cotxe que fugí escapat.

M'havia deixat en les meves mans un munt de dibuixos de mobles. Els primers sortits del taller, havien d'esser per a mi, segons concretà l'amic. Jo estava embadalit contemplant uns dibuixos de mobles d'estil anglès. Com lluirà la meva casa!

Encara fullejava els dibuixos i el flamant gerent ja havia tornat. Però de flamant no en tenia res: la cara desfigurada, estava verd, gesticulava violentament, cridava, el cap pareixia un

eriçó... Anava carregat de "Boletines Oficiales", llibres de legislació laboral, papers fotocopiats... Se deixà caure damunt una butaca; tot l'embalum de papers s'escampà per terra i paresqué molt més nombrós.

—Venc del que en diuen Delegació. M'han dit que no podem obrir el taller fins que ens haguem empassolat tota aquesta literatura. Després d'una llarga espera en una llarga filera he pogut arribar al primer plumífer que quasi sense mirar-me m'ha donat aquesta llista i com si fos una pilota m'ha fet donar la volta a l'oficina, d'un empleat a l'altre els quals no feien més que carregar-me de papers. Ja no podia més, he cridat, n'he dit una de grossa. El Delegat ha demanat qué passava i m'ha rebut. A les primeres paraules ha tallat la meva informació amb aquesta perorata:

—Però senyor, ¿no veu que va massa aviat? ¿Coneix la llei fonamental, institucional, trascendental... (i altres *als*), la "Llei de fundació de noves indústries"? ¿I les 9 lleis que completen l'anterior? ¿I les 23 disposicions complementàries? ¿I les 19 ordes modificadores? ¿I l'estatut de la fusta, els claus, la cola, el vernís...? ¿I els 31 reglaments per aplicar la legislació? Ah! I això de "La Silla Perfecta" ¿és un ideari? En aquest cas s'ha de veure si està d'acord amb la Llei fonamental d'aplicació ideològica". Disfrutarà llegint-la, és un document d'una elevació mental com poques n'hi ha en els països més civilitzats. El Ministeri té publicat un tom que l'explica de meravella. Li'n don un exemplar "Clasificación, clarificación y aplicación práctica de los idearios". Podrà veure també la legislació completa, reglaments i altres...

—I demés enredos, enfits i tota classe de traves, com sempre passa al nostre país...

—No s'exalti, llegesca a poc a poc i d'assegut. Ah! I aquesta llista que m'ha presentat no crec que s'ajusti a dret. Ja ho veurà, se necessitarà examinar la titulació d'aquest personal, etc., etc. Reunir la *flor i nata* dels treballadors en un mateix taller...

El jove economista que s'havia anat exaltant s'ha posat a cridar i jo també. En aquest moment un familiar me despertà: —¿Qué te passa cridant de manera tan desafortada? ¿Qué vols de *la silla perfecta*?

Ara parlarem de desperts. Realment el fons del somni no era naturalment un moble, sinó la problemàtica de l'escola perfecta. El problema de la legislació, que després de tantes anades i vengu-

des és inútil, per moltes raons ha arribat a ésser per a mi una obsesió. I per si no bastava la superabundant legislació del Ministeri d'Educació, ara comença una nova col·lecció que s'inicia amb l'Estatut de Centres. Però ¿arribarem a port?

Abans de contestar donem una ullada cap enrera i sense poder evitar-ho apareix l'època que podríem dir Joan Capó i els grans mestres que feren nom. En Capó era contrari no sols a l'excés legislatiu sinó a les disposicions que no toquen de peus a terra, concebudes i redactades dins els despatxos. Personalment preferia escriure cartes als interessats que no redactar circulars per a tothom.

I els grans mestres que encara són recordats amb goig i enyorança. ¿qué pensaven de les lleis? Apenes si en parlaven. Es clar que en tenien: la Llei Moyano que arribà prop dels cent anys i encara no s'havia aplicat del tot. Hi havia també l'Estatut, un document que de tant en quant era renovat (jo diria apedaçat) i era emprat purament per a coses administratives. Cap dels mestres de què parlam no se referia per res a aquestes ni a altres disposicions per fer una feina eficaç: ja sabien lo poc que podien donar de si. ¿Qué farien ara? Segurament que per fer una bona feina tancaríen el B. O. dins un armari amb set claus... Un mestre amb una excel·lent preparació tècnica i sobretot humana no necessita més que una normativa curta i clara, més molta i bona informació per estar al dia i no caure dins la rutina.

Abans de continuar omplint el B. O. tal volta convendria fer una visita als centres que s'han guanyat un prestigi per investigar en quina legislació s'han inspirat. Es molt possible que el resultat fos paregut a la rondalla d'aquell que cercava *un homo amb la camia felix*. Es impossible seguir unes disposicions que *disposen* molt, però els falta l'esperit, ja neixen mortes i per tant els falta sàvia vivificadora.

Record haver-ho dit en altres ocasions: valdria també la pena que a fi de curs o d'any se fes una *avaluació* (ara està de moda) de totes les disposicions vigents, estudiant molt seriosament dues coses: la primera quantes d'elles se compleixen, com i quins resultats han donat i la segona quantes no se compleixen i per qué.

Si d'aquestes avaluacions fossem capaços de treure'n les conseqüències sé cert que tendríem un bon punt de partida per arribar al Centre Perfecte, no com una rara avis, ni com un trèvol de quatre fulles, sinó com la cosa més normal en la major part dels pobles del país.